

FINGERKLÅDA, f. 1. 1) Klåda i fingrarna. — 2) Lusten att vilja taga uti, känna på allt med fingrarna.

FINGERKLÅDIG, a. 2. Se *Klådfingrig*.

FINGERKNOGE, m. 2. pl. — *knogar*. Knoge på ett finger.

FINGERKNÄPP, m. 2. Knäpp, gjord med tummen och ett af de andra fingren.

FINGERLED, m. 3. Led på ett finger.

FINGERLING, f. 1. Ringling, m. 2. (skepp.) Så kallas hvar och en af de jernhakar, medelst hvilka roret fasthålls och röres vid akterstäfven.

FINGERMUSKEL, m. 3. pl. — *muskler*. Muskel, som tillhör ett finger.

FINGERNERV, m. 3. Nerv, som tillhör ett finger.

FINGERRING, m. 2. Se *Ring*, 2.

FINGERSPRÅK, n. 5. Teckenspråk, hvarvid fingrarna begagnas till betecknande af hvad man vill uttrycka.

FINGERSVAMP, m. 2. (bot.) Ett svampslägte. Clavaria.

FINGERSÄTTNING, f. 2. (i musik) Fingrar- nas olika användning, då man utför musik på ett klaviaturinstrument eller annat slags instrument, hvarvid grepp med fingrarna fordras. *Hafta god, dålig f.*

FINGERTAM, a. 2. (fam.) Se *Fingervand*.

FINGERTECKEN, n. 3. Tecken med ett finger eller med fingrarna.

FINGERTUTA, f. 1. Tuta, hvarmed i vissa handverk något af fingren skyddas, eller som på- sättas ett skadadt finger till skydd.

FINGERVAND, a. 2. (fam.) Vål öfverd i handlaget med fingrarna. Brukas om vissa hand- slöjder, och ofta äfv. skämtvis. *En f. ficktjuf.* — *Syn.* Fingertam.

FINGERTÅ, f. 3. (bot.) Se *Potentill*.

FINGRA, v. n. o. a. 1. Med fingrarna röra på något. *F. på något, äfv. f. något.* — *Fing- rande*, n. 4. o. *Fingring*, f. 2.

FINGRARE, m. 3. (fam., mindre brukl.) En, som har för vana att fingra på allt.

FINGRYNIG, a. 2. Som i brottet visar liksom små fina gryn. — *Fingrynighet*, f. 3.

FINHACKA, v. a. 1. Hacka någonting så, att det blir mycket fint. — *Finhackande*, n. 4. o. *Finhackning*, f. 2.

FINHET, f. 3. (I allm. motsatsen till *Grofhet*) Egenskapen att vara fin: 1) Mycken smalhett hos ett föremål, i jämförelse med andra af samma slag. *Ett hårstrås f.* *F-en af en träd, ett streck.* — 2) Mycken tunnhet, täthet och ganska slät yta hos en sak, i jämförelse med andra af samma slag. *Klädes, ett tygs f.* *Hyns f.* — 3) Egenskapen att i sitt slag vara mycket små. *Stilens f.* — 4) Egenskapen hos ett ämne att vara fördeladt i ganska små partiklar eller delar, jämförelsevis med andra ämnen af samma slag. *Mjölets, pulvrets, sandens, kammens f.* — 5) Egenskapen att vara nätt, prydlig och med yttersta omsorg ända till de minsta delar utarbetad. *Ett arbetes f.* — *Syn.* Finess. — 6) Utmärkthet i sitt slag. *Vinets, kryddornas, färgens, porslinets, kortens, klä- dernas f.* — 7) Egenskapen att göra ett behag- ligt intryck på skönhetssinnet, såsom utmärkande sig för frånvaro af allt groft, rått och hvardagligt. *Anletsdragens f.* *F-en i dessa drag, konturer, former.* — 8) Egenskapen att vara utmärkt väl renad, lutrad, sofrad. *Guldets, silfrets, sockrets f.* — 9) *F-en af en röst, en ton*, dess egenskap att vara hög och späd, men klar och ren. — 10)

(fig.) a) (i fråga om sinnen) Egenskapen att ut- märkt väl uppfatta yttre intryck. *F-en af hans hörsel, syn, o. s. v.* — b) Skarpsinnighet, för- ständighet, klokhet, sjäfullhet, sinnrikhet. *Blic- kens, fysionomiens f.* *Ingen kan bestrida f-en af hans smak* (i estetisk mening). *F-en af ett skämt.* *F-en i detta svar är beundransvärd.* — c) (både om person och sak) Slughet, klyftig- het, förslagenhet. *Han är känd för mycken f. i sina underhandlingar.* *F-en af en anlägg- ning, en plan.* — *Syn.* (äfv.) Finess. — d) (i fråga om person) Utmärkt snygghet i förenig med belevnhet och artighet i sätt och skick. *Hans f. går till öfverdrift.* — e) (om sak) Egen- skapen att röja belevnhet, hyfsning, städning, vett. *F. i seder, i sällskapstön, i umgänges- skick.* *F-en af ett beröm.* — f) Grannlagenhet. — g) Se *Finess*, 1 o. 2.

FINHULLIG, a. 2. eller FINHYLLT, a. 1. Som har mycket fin hy.

FINHÄRIG, a. 2. Som har mycket fina hår. FINHÄRIGHET, f. 3. Egenskapen att vara finhårig.

FINHÄCKLA, v. a. 1. Häckla mycket fin. *F. lin.* — *Finhäcklande*, n. 4. o. *Finhäck- ling*, f. 2.

FINISTVÅL, f. 1. (sing.) Se *Venedisk tvål*.

FINK, f. 1. m. 2. Ett slägte af Sparffäglar- na med kort, alldeles kägelformig, rak och spetsig näbb, stjerten merendels urnopen eller tvåklufven. Har en stor mängd arter, bland hvilka märkas: Bofink, Bergfink, Hämpling, Steglitsa, Grönsiska, Kanariefågel. Fringilla.

FINKEL, f. 1. m. 1. m. 2. Det vid bränn- vinsbränning först erhållna, orena brännvinet.

FINKELOLJA, f. 1. m. 1. m. 2. (kem.) Ett slags olja af olika beskaffenhet, som innehålls i odistilleradt brännvin och meddelar det dess van- liga oangenäma lukt och smak.

FINKNÄT, f. 1. m. 2. (skepp.) Målad segelduk, fastspikad vid relingen, så väl inom- som utombords, på örlogsfartyg.

FINKORNIG, a. 2. 1) Som i brottet visar liksom små fina korn. — 2) Bestående af mycket fina korn. *F-t krut.* — *Finkornighet*, f. 3.

FINKÄNSLIG, f. 1. 1. m. 2. (skepp.) Målad segelduk, fastspikad vid relingen, så väl inom- som utombords, på örlogsfartyg.

FINKÄNSLIG, a. 2. 1) (om person) Som har en fin, grannlaga känsla. — 2) Som röjer, uttryc- ker, tillkännager en sådan känsla. — *Syn.* Se *Grannlaga*.

FINKÄNSLIGHET, f. 3. 1) Fin, grannlaga känsla hos en person. — 2) Egenskapen att röja, uttrycka en sådan känsla. *F-en i hans uppfö- rande.* — *Syn.* Se *Grannlagenhet*.

FINMALA, v. a. 3. (Impf. — *malde*. Sup. — *malit*.) Mala mycket fin. — *Finmalande*, n. 4. o. *Finmalning*, f. 2.

FINMÅLA, v. a. 1. (mål.) Med samvetsgrann omsorg lägga sista handen vid ett arbete.

FINNA, v. a. 3. Ind. pres. sing. *Finner*; pl. *Finna*. Impf. sing. *Fann*; pl. *Funno*. Imper. sing. *Finn*; pl. *Finnen*. Konj. impf. *Funne*. Sup. *Funnit*. Part. akt. *Finnande*; part. pass. *Funnen*. 1) Påträffa något, som förtut varit doldt. *Han har funnit en nedgräfd skatt.* Af denna bem. substantivet *Fynd*. — *Syn.* Hitta, Påträffa. — 2) Träffa någon eller något, vare sig att man söker eller icke söker. *Han fann honom på vägen.* *Jag fann honom vid bordet.* *Jag fann honom icke hemma.* *Jag fann papperet liggan- de i byrån.* (Fig. fam.) *F. någon*, få tillfälle att